

АНХЕЛЕС ИБИРИКА

ТАМ, КЪДЕТО ВИНАГИ Е ЕСЕН

Donde siempre es otoño
Copyright © 2012 by Ángeles Ibirika
All rights reserved

© Боряна Дукова, превод от испански
© Анелия Калева, худ. оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2015
ISBN 978-954-389-339-3

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

АНХЕЛЕС ИБИРИКА

*ТАМ, КЪДЕТО
ВИНАГИ Е ЕСЕН*

ЕРА

*На децата ми Автор и Ирати,
господари на сърцето и живота ми*

Обичала съм до лудост; и това, което другите наричат лудост, за мен е единственият смислен начин да се обича.

Франсоаз Саган

Все още имаше сили да извика, когато почувства, че му чупят пръстите на дясната ръка.

Не можеше да помръдне. Нито дори да се свие на кълбо и да защити натъртеното си тяло, в случай че онези не са се изморили и вземат решение да продължат да го обсипват с удари. Съборен на земята на Зеления бряг на река Хъдсън, без да може да си поеме въздух, той не беше в състояние да мисли за нищо друго освен за нея. За нея и за това, че ако тази е цената, която трябва да плати, за да я има, дори да се прероди хиляда пъти, ще се подложи на същото изтезание хиляда пъти, за да бъде отново с нея.

Физическата болка не го интересуваше. По-лоша беше душевната, тази, която идваше от убедеността му, че тя го иска пребит от бой, смазан отвън и съсипан отвътре. Може би дори го искаше мъртъв.

И в жестоката си агония откри единствената мъчителна утеха.

Щеше да изпълни желанието ѝ.

Щеше да умре, за да ѝ достави удоволствие за последен път.

Глава 1

Есен в Кристъл Лейк

Казват, че един миг може да промени живота ни. Че една среща, на която не отдаваме значение, може да се превърне в събитие, бележещо цялото ни съществуване. Казват още, че може да станеш случаен свидетел на този мимолетен и магически интервал от време, в който колелото на съдбата се спира, колебае се, накрая променя посоката и всичко тръгва по друг начин. И вече нищо не е такова, както е било преди.

Това се случи и с него, не успя да разпознае ключовия момент, в който собственият му напълно съвършен свят започна да се пропуква. Не проумя значимостта, която тази конкретна секунда щеше да придобие, нито прозря причината, поради която сърцето му внезапно заби поучестено. Нищо не го накара да предусети, че присъства на събитието, което ще промени целия му свят и най-вече него самия.

Този следобед есента избликваше в багри от охра и жълто в крайната североизточна част на Кристъл Лейк. Слънцето чезнеше зад хоризонта и лъчите му, загубили вече сила, преминаваха през короните на дърветата и позлатяваха спокойните води на езерото и главната фасада на самотната викторианска къща.

Без да познава този блясък, който го заслепяваше, Иън стоеше прав на верандата на къщата и се взираше в червеникавото небе. Гледаше, без да вижда, очакващ да открие онова, което беше изгубил незнайно къде и незнайно кога.

Лекият полъх на вятъра галеше челото му, разрошваше тъмните му копринени коси и полюшваше пейката зад него, закачена на четири дебели въжета, висящи от тавана. Ритмичното поскърцване на ръждясалите скоби се смес-

ваше с тихото шумолене на страниците на една тетрадка, която лежеше на малка маса до писалка и чаша с кафе.

Пръстите му се сгърчиха върху парапета, боядисан в бяло, той затвори очи и наведе глава, като избълва една ругатня. Отчаян бе, че изпраща още един залез на слънцето, след който за пореден път щеше да си легне с познатото усещане за празнота и без да е написал нито ред. „Глава първа“, беше отбелязал преди почти един месец и оттогава листът стоеше празен. Беше се отдал на дълги разходки из горите, опасващи езерото, като се радваше на красивия пейзаж, в който сияйното зелено на лятото отстъпваше на огнените цветове на есента, и се наслаждаваше на мириса на влага и мъх и на успокояващото поскърцване на мекия килим от окапали листа под нозете си. Но сега беше тук, на тази веранда, на която беше прекарал по-голямата част от часовете, седнал пред тетрадката с неизменната чаша кафе, изстиващо и винаги недоизпито. Не разбираше какво му става. Това го докарваше до отчаяние и го изпълваше с усещане за безсилие.

Един по-силен и мразовит порив на вятъра разлюля пейката зад него и прелисти бързо страниците на тетрадката, като накрая я събори на земята. Иън се ядоса незначително на кого и разтърка лицето си с длани. Вдиша дълбоко въздух и се опита да се успокои. Само ако бъдеше в мир със себе си, щеше да си върне онази своя частица, която го беше напуснала.

Някакво движение по пътеката привлече вниманието му и той притвори очи, за да ги предпази от заслепяващите го лъчи. Втренчи поглед и през отблясъка им му се стори, че различава фигурата на жена, загърнатата в сива дреха. Ала всичко трая само кратък миг. Беше като сянка, като златисто отражение сред миниатюрни частици, греещи във въздуха срещу светлината и напомнящи за магическата дيريا, оставяна от ангел, който размахва криле или

може би ръце. После дирята изведнъж се стопи в последната слънчева светлина.

Нещо мило и странно изпълни въздуха, а сърцето му подскочи. Объркан, той остана загледан в точката, която, почти без да е успял да я види, вече се бе изгубила. Каза си, че не е реално. Познаваше това място твърде отдавна и от години идваше тук всяка есен, но никога не беше забелязвал човешко присъствие. Този край на езерото беше най-откъснатото от цивилизацията място, което можеше да се намери недалеч от Манхантън, и затова му харесваше.

Смушаващият образ още стоеше запечатан в ретината му, когато вечерта, седнал пред бюрото, отвори тетрадката и дълго време остана загледан в първата страница, на която нямаше написано нищо.

Наистина ли ще го направи? Наистина ли този повик да започне да пише няма да приключи с провал, както всички предишни пъти? Въпреки инстинктивното си желание осъзнаваше, че ако опитът му пак се окаже несполучлив, щеше да мине много време, преди да се осмели отново да седне пред белия лист. И това го възпираше.

Ала, когато накрая се въоръжи с кураж и реши, че е готов да рискува, старата писалка сякаш сама тръгна да изписва изречение след изречение, без сънят да може да я събори, нито умората да я победи. А отвън надничаше кръглото лице на пълната луна, която любопитно го наблюдаваше през завесите.

На следващата сутрин не написа нито ред, но не защото думите не бликаха в главата му. А защото му бе необходимо да се увери, че жената, която вярваше, че е видял, не е плод на отчаяната му нужда да твори. Затова прекара времето си прав, нащрек пред парапета или седнал на пейката, оставил се да бъде полюшван от силата на вятъра.

Струваше му се, че е изминала цяла вечност. Наближаваше залезът и последните слънчеви лъчи отново покриха със злато водата и фасадата на дървената му къща. Скоро щеше да се мръкне, но той продължаваше да храни надеждата, че онази жена, реална или измислена, ще се появи пак.

Приблужи стола до парапета, възседна го с лице към облегалката, облегна ръце на нея и подпря брадичката си върху тях, готов да чака колкото се наложи. А студът и мракът завладяваха всичко наоколо.

След няколко минути покой вдиша въздух и го задържа в белите си дробове: фантазията, която го бе вдъхновила предишната вечер, беше там, вървеше бавно по пътеката, реална и човешка, и толкова тайнствена, сякаш бе изникнала от страниците на някоя от книгите му.

Наблюдаваше я внимателно. Имаше руса коса, прибрана старателно на тила, беше облечена в огромен сив пуловер, който я пазеше от студа, а дланите ѝ се губеха скрити в дългите ръкави... Тъжната меланхолия, която се излъчваше от нея, го заинтригува още повече.

От онзи миг нататък се почувства завладян от въодушевление, което изцяло диктуваше режима му: пишеше без почивка, хапваше по някой сандвич, приготвен набързо, ако гладът го подгони, и спеше само когато сънят го пребори. А щом залезът наближи, оставяше всичко и отиваше при парапета, за да не пропусне появата ѝ сред листата, разходката ѝ край езерото и потъването ѝ в гъстата гора от дъбове и букове. Взираше се и в най-незначителното нейно движение. Чувстваше се омагьосан дори само като я гледаше как прибира кичурите коса, разрошени от вятъра, единствените моменти, в които изпод дебелината вълна се показваха тънките ѝ пръсти. Понякога затваряше за секунда очи, за да изтръгне от паметта си лекото пукане на шумата под стъпките ѝ, и чувстваше, че той също е там,

че върви до нея и вдишва мириса ѝ. Защото не му беше необходимо да я познава отблизо, за да знае, че тя ухае на топла есенна привечер.

Пишеше и я чакаше, виждаше я и пак се връщаше към писането: това бе неспирната въртележка, която го поглъщаше и изпълваше с пълно задоволство.

Докато едно от тези спокойни очаквания тя да се появи се проточи и му се стори безкрайно. Слънцето се скри, тъмнината на нощта падна, а той не я беше видял.

Не му отдаде значение, не се разтревожи, че същата вечер не написа нито един ред. Беше сигурен, че нещата ще се върнат към нормалното си състояние на следващия ден. В този миг мисълта му беше насочена единствено към нея и към причините, които я бяха задържали този следобед на друго място.

Ала с утрото се върнаха дните от безкрайно дълги часове, в които седеше на верандата, наблюдаваше тихите води на езерото, въртеше писалката между пръстите си, а кафето му изстиваше.

Чудеше се какво му става. Защо историите не идват със същата лекота, както ставаше всяка есен в това усамотено кътче. Не проумяваше защо не може дори да продължи от мястото, където така внезапно беше спрял. Затова четеше и препрочиташе последния абзац с надеждата, че той ще отприщи ума и въображението му.

Изведнъж, без да мисли, написа: „Есента замириса на зима в следобед, в който тя изчезна“, и си пожела нататък словата да потекат сами. Ала всичко бе напусто. Думите бяха заседнали на недостъпно място в мозъка му или дори някъде по-далеч.

Взе чашата и отпи малка глътка: кафето беше студено, всъщност беше ледено и горчиво. Остави го на масата с такова небрежно и рязко движение, че течността се разля върху бялата повърхност на листа. Попи я припряно, като

потупваше леко с носната си кърпа, и огледа пораженията: написаното се беше спасило, с едно изключение – малко петно обагреше в охра края на думата „изчезна“.

„Изчезна“, повтори си той наум. Жената му беше върнала вдъхновението с появата си при залез слънце. Или поне така смяташе той. Защото сега разбра, че самото ѝ присъствие му бе разказвало история, която не знаеше как да продължи сам. Нужно ми е тя да се върне, каза си, без да отдели поглед от тъмното петно. Необходима му беше, за да напише онова, което само тя и мълчанието ѝ бяха в състояние да му продиктуват.